

1

Det stod en varg utanför galleriets dörr.

Vilket betydde att det måste vara torsdag, vilket betydde att Bryce måste vara *riktigt* jävla trött eftersom hon förlitade sig på Danikas förehavanden för att räkna ut vilken dag det var.

Den tunga metalledörren till Griffins antikviteter skälvde till av kraften i vargens näve – en näve som Bryce visste hade naglar målade i ett lila metallliclack och som var i akut behov av en manikyr. Den kvinnliga rösten på andra sidan dämpades av järnet när den skällde: ”Men öppna då, B. Det är varmt som fan här ute!”

Bryce, som satt vid skrivbordet i galleriets anspråkslösa utställningsrum, log, vände sig mot datorskärmen och knappade fram videoflödet från kameran utanför ytterdörren. Hon drog en vinröd hårslinga bakom ett spetsigt öra och sa i mikrofonen: ”Varför är du så smutsig? Det ser ut som om du har rafistulerat bland soporna.”

”Vad fan betyder *rafistulera*?” Danika hoppade från fot till fot och hennes panna glänste av svett. Hon torkade av den med en smutsig hand och smetade ut de svarta fläckarna.

”Det skulle du ha vetat om du någonsin hade läst en bok, Danika.”

Bryce, som var tacksam för avbrottet i vad som varit en förmiddag av långtråkiga efterforskningar, fortsatte le när hon reste sig från skrivbordsstolen. Galleriet hade inga fönster, så den avancerade kamerautrustningen var det enda som informerade henne om vem som väntade utanför dess tjocka väggar. Inte ens hennes skarpa halvvalvshörsel kunde uppfatta mycket från andra sidan järndörren, med undantag för enstaka bultande nävar. Byggnadens anspråkslösa sandstensfasad stod i stark kontrast till den moderna teknik

och de förstklassiga besvärjelser som höll verksamheten igång och bevarade många av böckerna i källararkivet.

Som om blotta tanken på våningen under Bryces höga klackar hade frammanat henne, frågade en liten röst från andra sidan den decimetertjocka arkivdörren till vänster: "Är det Danika?"

"Ja, Lehabah." Bryce lade fingrarna om ytterdörrens handtag. Förtrollningen vibrerade mot hennes handflata och ringlade som rök över hennes fräkniga, gyllene hud. Hon bet ihop och stod emot den, fortfarande ovan vid känslan trots att hon jobbat på galleriet i över ett år.

Från andra sidan den bedrägligt enkla metalledörren som ledde till arkivet sa Lehabah med varnande röst: "Jesiba vill inte att hon ska vara här."

"*Du* vill inte att hon ska vara här", rättade Bryce henne. Hon riktade sina bärnstensfärgade ögon mot dörren, mot den lilla eldälvan som hon visste svävade på andra sidan och tjuvlyssnade, som hon alltid gjorde när någon kom till galleriet. "Fortsätt jobba nu."

Lehabah svarade inte, utan svävade förmodligen ner igen för att vakta böckerna i källaren. Bryce himlade med ögonen, ryckte upp ytterdörren och möttes av en hetta så torr att den hotade suga livet ur henne. Och sommaren hade bara börjat.

Danika såg inte bara ut att ha rotat runt bland soporna. Hon luktade så också.

Några testar av hennes silverblonda hår – vanligtvis en rak, glänsande ridå – hade lossnat ur den långa, snäva flätan, och slingorna i ametist, safir och rosa var nersölade med en mörk, oljig vätska som stank av metall och ammoniak.

"Vilken tid det tog", muttrade hon och svassade in i galleriet så att svärdet som hängde snett över hennes rygg guppade för varje steg. Flätan hade trasslat in sig i den slitna läderskidan, och när hon stannade framför skrivbordet tog sig Bryce friheten att lirka loss den.

Hon hann knappt bli klar innan Danikas smala fingrar lossade spännet som höll svärdet på plats över hennes nötta motorcykeljacka. "Jag måste dumpa det här hos dig några timmar", sa hon, tog

av sig svärdsskidan och gick mot förrådet som var dolt bakom en panel på andra sidan utställningslokalen.

Bryce lutade sig mot skrivbordet, lade armarna i kors och lät fingrarna stryka över det stretchiga svarta tyget i den snäva klänningen. ”Din gymbag ligger redan här och stinker. Jesiba ska komma tillbaka senare i eftermiddag – hon kommer att slänga din skit i containern igen om den fortfarande är kvar.”

Det var det mildaste helvete Jesiba Roga kunde släppa lös om hon blev provocerad.

Jesiba, en fyrahundra år gammal besvärjerska som fötts som häxa men hoppat av, hade anslutit sig till Lågornas och skuggornas hus och lydde nu bara under självaste underkungen. Just det huset passade henne bra – hon bemästrade tillräckligt många svartkonster för att kunna mäta sig med vilken häxmästare eller nekromantiker som helst i något av de mörkare husen. Hon var känd för att ha förtrollat folk till djur när hon blivit riktigt irriterad. Bryce hade aldrig vågat fråga om de små djuren i terrarierna nere i källaren alltid hade varit djur.

Och Bryce försökte alltid låta bli att irritera henne. Inte för att det någonsin fanns någon garanti när det var vaner inblandade. Till och med de minst mäktiga bland vanerna – en grupp som omfattade vartenda levande väsen i Midgård förutom människor och vanliga djur – kunde vara livsfarliga.

”Jag hämtar det senare”, försäkrade Danika och tryckte på den dolda panelen för att öppna förrådet. Bryce hade varnat henne tre gånger nu och sagt att förrådet inte var hennes privata garderob. Danika kontrade alltid med att galleriet, som var beläget i hjärtat av Gamla torget, var mer centralt än vargarnas lya borta i Moonwood. Och så var det med det.

Dörren öppnades och Danika viftade med handen framför ansiktet. ”*Min* gymbag stinker?” Med tån på sin svarta stövel puttade hon på den hopsjunkna träningsväskan som innehöll Bryces danskläder, och som för tillfället låg inkilad mellan moppen och hinken. ”När fan tvättade du de här kläderna senast?”

Bryce rynkade på näsan åt stanken av gamla skor och svettiga

trikåer. Just det ja – hon hade glömt att ta hem och tvätta dem efter lunchpasset i förrgård. Framför allt eftersom Danika hade skickat ett videoklipp av en hel hög med rusgräs på köksbänken. Musiken hade redan strömmat ur bergsprängaren vid fönstren och videoklipppet avslutades med att Danika sa åt Bryce att skynda sig hem. Bryce hade lytt uppmaningen. De hade rökt så mycket att Bryce förmodligen fortfarande hade varit hög när hon stapplat till jobbet i går morse.

Det fanns faktiskt ingen annan förklaring till varför det hade tagit henne tio minuter att skriva ett mejl på två meningar den dagen. Bokstav för bokstav.

”Skit i det”, sa Bryce. ”Jag har en gås oplockad med dig.”

Danika flyttade runt skiten i garderoben för att göra plats för sin egen. ”Jag sa ju förlåt för att jag åt resterna av dina nudlar. Jag köper hem mer i kväll.”

”Det är inte det, din idiot, men jag upprepar: fan ta dig. Det skulle ha varit min lunch i dag.”

Danika skrattade lågt.

”Och den här tatueringen gör så jävla ont”, klagade Bryce. ”Jag kan inte ens luta mig mot stolsryggen.”

Danika svarade med halvsjungande röst: ”Tatueraren sa ju att det skulle vara ömt i några dagar.”

”Jag var så packad att jag stavade mitt eget namn fel på blanketten. Jag skulle inte påstå att jag var i skick att begripa vad ’ömt i några dagar’ betydde.”

Danikas tatuering, som matchade texten som nu löpte nerför Bryces rygg, hade redan läkt. En av fördelarna med att vara en fullblodig van: bra läkkött i jämförelse med människor – eller halv-människor som Bryce.

Danika körde in svärdet i röran i förrådet. ”Jag lovar att hjälpa dig kyla din ömma rygg i kväll. Låt mig ta en dusch bara, så drar jag inom tio minuter.”

Det var inte ovanligt att Danika tittade in på galleriet, särskilt på torsdagar när hennes morgonpatrull avslutades bara några kvarter därifrån, men hon brukade aldrig använda badrummet i källar-

arkivet. Bryce gjorde en gest mot smutsen och de oljiga fläckarna. "Vad är det där?"

Danika gjorde en grimas så att hennes släta ansikte skrynklades ihop. "Jag blev tvungen att gå emellan när en satyr rök ihop med en nattsmygare." Hon blottade sina vita tänder mot den svarta sörjan som börjat torka in på hennes händer. "Gissa vem av dem som spydde sina *safter* på mig?"

Bryce fnös och gjorde en gest mot dörren till arkivet. "Duschen är din. Det finns rena kläder i nedersta lådan i skrivbordet där nere."

Danika började dra i dörrhandtaget med sina smutsiga fingrar. Hon spände käkarna, och den äldre tatueringen på hennes hals – den behornade, grinande vargen som var Djävulsflockens symbol – vibrerade.

Inte av ansträngningen, insåg Bryce när hon lade märke till Danikas stela rygg. Hon kastade en blick på förrådsdörren, som Danika inte hade brytt sig om att stänga. Svärdet, berömt såväl i den här staden som långt utanför dess gränser, stod lutat mot sopkvasten och moppen. Den uråldriga läderskidan dolde nästan den fulla dunken med bensin som användes till att driva generatorn på baksidan.

Bryce hade alltid undrat varför Jesiba brydde sig om att krångla med en gammalmodig generator – fram till det stadsomspännande förstaljusavbrottet förra veckan. När strömmen försvann var det bara generatorn som fick de mekaniska låsen att fungera under plundringarna som följde, när äcklen strömmade in från Köttmarknaden och bombarderade galleriets ytterdörr med motbesvärjelser för att ta sig förbi förtrollningarna.

Men tillbaka till Danika som dumpat sitt svärd på kontoret. Danika som behövde en dusch. Bryces ömma rygg.

"Har du möte med stadsmästarna?" frågade hon.

Under de fem år som gått sedan de träffats som förstaårsstudenter på Crescent Citys universitet, CCU, kunde Bryce räkna på ena handens fingrar antalet gånger Danika hade kallats till möte med de sju personer som var viktiga nog att förtjäna en dusch och ett klädombyte. Till och med när hon levererade rapporter till sin

morfar, Valbaravargarnas primus, eller till sin mamma Sabine, brukade Danika bara ha på sig den där skinnjackan, jeans och den renaste bandtisha hon kunde hitta.

Det irriterade förstås Sabine bortom alla gränser, men *allt* med Danika – och med Bryce – irriterade Månskäreflockens alfa, ledare för skiftarförbanden inom Stadsvärnet.

Det spelade ingen roll att Sabine var Valbaravargarnas primusarvinge och hade varit sin åldrade faders tilltänkta efterträdare i århundraden, eller att Danika stod närmast efter henne i tur. Inte när folk hade viskat i årtal om att Danika borde utses till primusarvinge och därmed kringgå sin mor. Inte när den gamle vargen hade gett sin dotterdotter släktsvärdet som gått i arv i generationer, efter att i många år ha lovat att Sabine skulle få det när han dog. Klingen kallade på Danika när hon fyllde arton, likt en ylning en månbelyst natt, hade primusen sagt för att förklara sitt oväntade beslut.

Det var en förödmjukelse Sabine aldrig hade glömt. Särskilt eftersom Danika bar med sig svärdet nästan överallt – särskilt framför sin mor.

Danika stannade till i valvöppningen ovanför trappan som ledde till arkivet nedanför galleriet – där det här ställets riktiga skatter förvarades och vaktades dygnet runt av Lehabah. Det var den verkliga orsaken till att Danika, som läst historia vid CCU, tittade in så ofta – bara för att botanisera bland alla gamla konstverk och böcker, trots att Bryce retade henne för hennes läsvanor.

Danika vred på huvudet och slöt sina ljusbruna ögon. ”Philip Briggs kommer ut i dag.”

Bryce hajade till. ”*Va?*”

”De måste släppa honom på grund av någon jävla teknikalitet. Någon klantade sig med pappersarbetet. Vi ska få en ordentlig uppdatering på mötet.” Hon bet ihop sina smala käkar, och glöden från förstaljuset i vägglamporna i trappan reflekterades i hennes smutsiga hår. ”Det är så uppfuckat.”

Det vände sig i magen på Bryce. Människornas uppror var fortfarande begränsat till norra delen av Pangera, det vidsträckta territoriet på andra sidan Haldrenhavet, men Philip Briggs hade gjort

sitt bästa för att sprida det till Valbara. ”Fast du och flocken haffade honom mitt i sitt rebelliska lilla bomblabb.”

Danika stampade med foten mot den gröna mattan. ”Byråkratiskt jävla trams.”

”Han tänkte spränga en *klubb*. Ni hittade bokstavligen hans planer på att spränga White Raven.” Nattklubben i fråga var en av de mest populära i hela stan, så dödssiffrorna skulle ha blivit katastrofala. Briggs tidigare bombningar hade varit mindre men ändå dödliga, allt för att utlösa ett krig mellan människor och vaner jämförbart med det som rasade i Pangeras kallare klimatzoner. Briggs gjorde ingen hemlighet av sitt mål: en global konflikt som skulle kosta miljontals liv på båda sidor. Liv som kunde offras om det innebar att människorna kunde störta sina förtryckare – de magiskt välsignade och långlivade vanerna och, än högre upp, asterierna, som härskade över planeten Midgård från Eternal City i Pangera.

Men Danika och Djävulsflocken hade satt stopp för Briggs planer. Hon hade satt dit honom och hans främsta supportrar, alla medlemmar av Keresrebellerna, och räddat oskyldiga från gruppens särskilda sorts fanatism.

Som en av de främsta skiftarenheterna inom Stadsvärnet i Crescent City patrullerade Djävulsflocken Gamla torget och såg till att fulla, tafsiga turister inte blev fulla, *döda* turister när de närmade sig fel person. De skyddade barerna, kaféerna, teatrarna och butikerna från alla skumma typer som råkat kravla sig in i stan. Och de såg till att folk som Briggs hamnade i fängelse.

Den trettiotredje imperielegionen påstod sig göra samma sak, men änglarna som utgjorde guvernörens mytomspunna personliga vaktstyrka blängde bara ilsket och utlovade Helheims sjunde krets om någon ställde dem mot väggen.

”Tro mig”, sa Danika och klampade nerför trappan. ”Jag tänker göra det fullständigt jävla klart under mötet att Briggs frigivande är oacceptabelt.”

Och det skulle hon. Även om Danika blev tvungen att morra Micah Domitus rakt i ansiktet skulle hon få fram sin åsikt. Det fanns inte många som vågade sätta sig upp mot Crescent Citys ärkeängel,

men Danika skulle inte tveka. Och med tanke på att stadens samtliga sju ledare skulle närvara vid mötet var sannolikheten stor att det skulle hända. Saker och ting tenderade att eskalera snabbt när de befann sig i samma rum. Relationen var minst sagt ansträngd mellan de sex lägre ledarna i Crescent City, metropolens tidigare kallades Lunathion. Var och en av ledarna kontrollerade en avgränsad del av staden: vargarnas primus i Moonwood, alvernans höstkung i Five Roses, underkungen i Nekropolen, ormdrottningen på Köttmarknaden, oraklet på Gamla torget. Floddrottningen – som sällan visade sig – representerade De många vattnens hus och Blå hovet långt under Istrosflodens turkosa yta. Hon nedlät sig bara undantagsvis att lämna sitt territorium.

Människorna i Asphodels ängar hade ingen ledare. Ingen plats vid bordet. Philip Briggs hade lockat till sig mer än en sympatisör på grund av detta.

Men Micah, ledaren för Finanskvarteren, styrde över dem alla. Utöver sina statsrelaterade titlar var han också Valbaras ärkeängel. Han härskade över hela jävla territoriet och lydde bara under de sex asterierna i Eternal City – Pangeras och hela planetens huvudstad och bultande hjärta. Om någon kunde hålla Briggs kvar i fängelset, var det han.

Danika kom till slutet av trappan, så långt ner att hon försvann under det sluttande taket. Bryce dröjde sig kvar i valvöppningen och lyssnade när Danika sa: "Hej, Syrinx." Ett litet glädjetjut från den knappt femton kilo tunga chimären steg uppför trappan.

Jesiba hade köpt den lilla varelsen för två månader sedan, till Bryces stora förtjusning. *Han är inget husdjur*, hade Jesiba varnat henne. *Han är ett dyrbart, sällsynt väsen som införskaffats enbart för att hjälpa Lehabah att vaka över de här böckerna. Stör honom inte när han utför sina plikter.*

Hittills hade Bryce avstått från att informera Jesiba om att Syrinx var mer intresserad av att äta, sova och bli kliad på magen än att vakta de ovärderliga böckerna. Det spelade ingen roll att hennes chef skulle kunna se det själv när som helst, om hon gjorde sig besväret att kontrollera de många övervakningskamerorna i biblioteket.

Danika sa med så släpig röst att det hördes att hon flinade: "Kan du aldrig bli lite till dig i trasorna, Lehabah?"

Eldälvan fnös. "Jag bär inte trasor. Eller kläder. Det funkar inte så bra när man är gjord av lågor, Danika."

Danika skrattade. Innan Bryce hann bestämma sig för om hon borde gå ner och döma matchen mellan eldälvan och vargen eller inte, började telefonen på skrivbordet ringa. Hon hade sina aningar om vem det var.

Hennes klackar sjönk ner i den mjuka mattan när hon gick mot telefonen. Hon hann fram innan samtalet kopplades till röstbrevlådan, vilket besparade henne en femminuters uppläxning. "Hej, Jesiba."

En vacker, melodisk kvinnoröst svarade: "Var snäll och hälsa Danika Fendyr att om hon fortsätter använda förrådet som sitt eget privata skåp, *kommer* jag att förvandla henne till en ödla."

2

När Danika kom tillbaka uppför trappan till galleriets utställningslokal hade Bryce mottagit en vagt hotfull reprimand från Jesiba om sin oduglighet, ett mejl från en beskäftig kund som krävde att Bryce skyndade på pappersarbetet för den antika urna hon köpt så att hon kunde visa den för sina lika beskäftiga vänner på ett cocktailparty på måndag, och två meddelanden från medlemmar av Danikas flock som undrade om deras alfa var på väg att mörda någon på grund av Briggs frigivning.

Nathalie, som stod trea i rangordningen, hade gått rakt på sak: *Har hon flippat ur fullständigt över det här med Briggs än?*

Connor Holstrom, tvåa i rang efter Danika, var lite mer försiktig med det han skickade ut i etern. Det fanns alltid en risk att det skulle läcka ut. *Har du pratat med Danika?* var det enda han frågade.

Bryce höll just på att svara Connor – *Ja, jag har allt under kontroll* – när en grå varg stor som en mindre häst stängde järndörren till arkivet med ena tassens klorna skrapade mot metallen.

”Hatade du mina kläder så mycket?” frågade Bryce och reste sig från stolen. Det enda som var oförändrat var Danikas kolafärgade ögon – och det var bara ögonen som dämpade den hotfullhet och grace vargen utstrålade för varje steg hon tog mot skrivbordet.

”Oroa dig inte, jag har dem på mig.” Långa, vassa huggtänder blänkte när hon sa det. Danika spetsade sina ludna öron och tittade på den avstängda datorn och handväskan som Bryce hade ställt på skrivbordet. ”Följer du med mig ut?”

”Jag måste snoka lite för Jesibas räkning.” Bryce tog upp ringen med nycklar som öppnade dörrar till olika delar av hennes liv. ”Hon

har varit på mig om att hitta Lunas horn igen. Som om jag inte har försökt hitta det varenda sekund den senaste veckan.”

Danika sneglade på en av de synliga kamerorna i utställningslokalen. Den var placerad bakom en tiotusen år gammal huvudlös staty av en dansande faun. Hon svepte en gång med sin yviga svans. ”Varför vill hon ens ha det?”

Bryce ryckte på axlarna. ”Jag har inte vågat fråga.”

Danika tassade fram till ytterdörren, noga med att inte låta klorna fastna i en enda tråd i mattan. ”Jag tvivlar på att hon tänker lämna tillbaka det till templet bara för att hon är så godhjärtad.”

”Jag har en känsla av att Jesiba skulle utnyttja dess återlämnande till sin egen fördel”, sa Bryce. De gick ut på den tysta gatan ett kvarter från Istros. Solen gassade över kullerstenarna och Danika var som en solid vägg av päls och muskler mellan Bryce och trottoarkanten.

Stölden av det heliga hornet under strömavbrottet hade varit katastrofens största nyhetshändelse: plundrare hade i skydd av mörkret brutit sig in i Lunas tempel och tagit den antika alvreliken från sin plats i knäet på den enorma gudinnan där hon satt på sin tron.

Ärkeängeln Micah hade själv erbjudit en generös belöning till den som kunde lämna information som ledde till att relikten återfanns, och försäkrat att den tempelskändande jäveln som stulit den skulle dras inför rätta.

En offentlig korsfästelse, med andra ord.

Bryce var alltid noga med att undvika torget i Finanskvarten, där de vanligtvis ägde rum. Vissa dagar, beroende på vinden och värmen, kände man stanken av blod och ruttnande kött på flera kvarters avstånd.

Bryce höll takten med Danika medan den stora vargen spanade längs gatan och vädrade efter tänkbara hot. Bryce, som var halvalv, hade bättre luktsinne än de flesta människor. Som liten hade hon roat sina föräldrar kungligt genom att beskriva hur alla i deras lilla bergsby Nidaros luktade – människor saknade möjligheten att tolka världen på det sättet.

Danika fortsatte lukta sig fram på gatan och svängde en gång med svansen – och inte av glädje.

”Ta det lugnt nu”, sa Bryce. ”Du lägger fram ditt ärende för ledarna, så får de fatta ett beslut.”

Danika strök öronen bakåt. ”Det är så uppfuckat, B. Alltihop.”

Bryce rynkade pannan. ”Menar du verkligen att någon av ledarna vill låta en rebell som Briggs löpa fritt? De kommer att hitta någon teknikalitet och spärra in honom igen.” Eftersom Danika fortfarande vägrade titta på henne tillade hon: ”Det finns inte en chans att trettiotredje inte övervakar hans minsta andetag. Om Briggs så mycket som blinkar på fel sätt kommer han att få se vilken sorts smärta änglar kan orsaka oss alla. Guvernören kanske till och med skickar Umbra Mortis efter honom.” Micas personliga lönnmördare, med en så sällsynt gåva som blixtar i ådrorna, kunde eliminera nästan vilket hot som helt.

Danika morrade och blottade tänderna. ”Jag kan ta hand om Briggs själv.”

”Det vet jag att du kan. Det vet alla att du kan, Danika.”

Danika svepte med blicken över gatan och en uppsatt affisch med de sex asterierna på sina troner – intill en tom tron till ära för deras fallna syster – men det lät som om hon andades ut.

Hon skulle alltid tvingas bära bördor och förväntningar som Bryce aldrig skulle behöva utsättas för, och Bryce var jävligt tacksam för det privilegiet. När Bryce gjorde bort sig brukade Jesiba skälla på henne en stund, sedan var det över. När Danika gjorde bort sig ropades det ut i nyheterna och spreds på nätet.

Det såg Sabine till.

Bryce och Sabine hade hatat varandra från det ögonblick då alfan hånflinat åt sitt enda barns halvblod till rumskamrat, första dagen på CCU. Och Bryce hade älskat Danika från stunden då hennes nya rumskamrat ändå sträckt fram handen för att hälsa, och sedan sagt att Sabine bara var sur för att hon hade hoppats på en biffig vampyr att dregla över.

Danika, som var självsäker och glad till sin natur, lät sig sällan påverkas av andras åsikter – särskilt inte Sabines – men tuffa dagar

som den här ... Bryce lyfte ena handen och drog den över Danikas muskulösa bröstskorg i en tröstande smekning.

"Tror du att Briggs tänker ge sig på dig eller flocken?" frågade hon, samtidigt som det knöt sig i magen på henne. Danika hade inte varit ensam om att sätta dit Briggs – han hade ett horn i sidan till dem allihop.

Danika rynkade på nosen. "Jag vet inte."

Orden ekade mellan dem. I en närstrid skulle Briggs inte ha en chans mot Danika, men en av de där bomberna skulle kunna förändra allt. Om Danika hade tagit Språnget in i odödlighet skulle hon förmodligen överleva. Men eftersom hon inte hade det – eftersom hon var den enda i Djävulsflocken som ännu inte hade det ... Bryce blev torr i munnen.

"Var försiktig", sa hon med låg röst.

"Det ska jag", svarade Danika. Hennes varma ögon var fortfarande fulla av skuggor. Men så ruskade hon på sig som för att bli av med vatten i pälsen – en rörelse som var helt och hållet hundaktig. Bryce häpnade ofta över detta, att Danika kunde ruska av sig sina rädslor – eller åtminstone tvinga undan dem – tillräckligt effektivt för att gå vidare. Och mycket riktigt bytte Danika samtalsämne. "Din bror kommer till mötet i dag."

Halvbror. Bryce brydde sig inte om att rätta henne. *Halvbror och fullblodigt alvarsel.* "Och?"

"Jag tänkte bara förvarna dig om att jag kommer att träffa honom." Vargens ansikte mjuknade en aning. "Han kommer att fråga mig hur det går för dig."

"Hälsa Ruhn att jag är upptagen av en massa viktig skit och att han kan dra åt helvete."

Danika skrattade. "Exakt var tänker du snoka efter hornet?"

"I templet", svarade Bryce med en suck. "Alltså, jag har letat efter det i flera dagar och inte hittat någonting. Inga misstänkta, inget skvaller på Köttmarknaden om att det är till salu, inget motiv. Jag fattar inte varför någon ens skulle bry sig om att stjäla det. Det är så berömt att den som har det måste ha gömt det *väl*." Hon tittade upp på den klara himlen. "Jag undrar nästan om det hänger ihop

med strömvabrottet – om någon stängde av strömmen i hela stan för att kunna stjäla hornet i kaoset. Det finns ungefär tjugo personer i stan som är listiga nog att planera en sådan sak, och hälften av dem har resurser nog för att kunna genomföra det.”

Det ryckte i Danikas svans. ”Om de klarar av någonting sådant föreslår jag att du håller dig undan. Dra ut på det lite, få Jesiba att tro att du letar, och släpp det sedan. Antingen har hornet dykt upp vid det laget, eller så går hon vidare till nästa dumma uppdrag.”

”Jag bara ... Det skulle kännas bra att hitta hornet”, erkände Bryce. ”För min egen karriärs skull.” Vad fan det nu skulle betyda. Ett års arbete på galleriet hade inte lett till någonting annat än förakt inför de obsцена mängder pengar som rika människor slösade bort på skitgamla prylar.

Det flimrade till i Danikas ögon. ”Mm, jag vet.”

Bryce drog en pytteliten guldblock – en knut av tre sammanlänkande cirklar – längs den smala kedjan hon bar runt halsen.

Danika patrullerade med klor, ett svärd och skjutvapen, men Bryces vardagsrustning bestod endast av detta: en arkesisk amulett mindre än hennes tumnagel, som hon fått av Jesiba första dagen på jobbet.

En skyddsdräkt i ett halsband, hade Danika förundrat sagt när Bryce visat henne amulettens ansenliga skydd mot påverkan av olika magiska föremål. Arkesiska amuletter var inte billiga, men Bryce försökte inte lura sig själv att tro att hennes chef gett den till henne av någon annan anledning än egenintresse. Det skulle ha varit en försäkringsmässig mardröm om Bryce inte hade haft en.

Danika nickade mot halsbandet. ”Ta inte av dig det där. Särskilt om du ska snoka efter någonting som Lunas horn.” Trots att hornets egen magi var död sedan länge, behövde hon allt magiskt försvar hon kunde få om det hade stulits av någon med krafter.

”Jaja”, sa Bryce, men Danika hade rätt. Hon hade inte tagit av sig halsbandet sedan hon fått det. Om Jesiba någonsin gav henne sparken, visste Bryce att hon skulle bli tvungen att försäkra sig om att hon fick ta det med sig. Danika hade påpekat det flera gånger, oförmögen att gå emot sina alfainstinkter att beskydda till varje

pris. Det var delvis därför Bryce älskade henne – och det var därför hennes bröst nu svällde av kärlek och tacksamhet.

Bryces telefon surrade i handväskan och hon fiskade upp den. Danika kastade en blick på skärmen. När hon såg vem som ringde spetsade hon öronen och viftade på svansen.

”Inte ett ord om Briggs”, varnade Bryce och svarade. ”Hej, mamma.”

”Hej, gumman.” Ember Quinlans klara röst fyllde Bryces öra och lockade fram ett leende trots de nästan femtio milen som skilde dem åt. ”Jag ville bara kolla så att det fortfarande är okej om jag hälsar på till helgen?”

”Hej, mamsen!” skällde Danika mot mikrofonen.

Ember skrattade. Ember hade alltid varit *mamsen* för Danika, ända sedan första gången de träffades. Och Ember, som inte hade burit något annat barn än Bryce, hade blivit överlycklig när hon plötsligt fått en andra – lika egensinnig och besvärlig – dotter. ”Har du Danika med dig?”

Bryce himlade med ögonen och höll fram telefonen mot sin vän. Mellan ett steg och nästa skiftade Danika hamn i ett blixtrande ljussken, och den enorma vargen krympte ihop och antog slank mänsklig form.

Danika ryckte telefonen ur Bryces hand och klämde fast den mellan hakan och axeln medan hon rättade till den vita sidenblusen Bryce hade lånat henne och tryckte ner den innanför linningen i de smutsiga jeansen. Hon hade lyckats torka bort rätt mycket av nattsmygarklägget från byxorna och skinnjackan, men t-shirten var tydligen ett hopplöst fall. ”Bryce och jag tar en promenad”, sa Danika i telefonen.

Med sina spetsiga öron hörde Bryce sin mamma perfekt när hon sa: ”Var då?”

Ember Quinlan gjorde överbeskyddande till en tävlingsgren.

Innan Bryce flyttade hit, till Lunathion, hade de haft en kraftmätning. Ember hade inte gett med sig förrän hon fått veta vem Bryces rumskompis första året skulle bli – och sedan gav hon Danika en föreläsning om hur hon skulle skydda Bryce. Randall, Bryces styvfar, hade lyckligtvis avbrutit sin hustru efter en halvtimme.

Bryce kan försvara sig själv, hade Randall påmint Ember. *Det har vi sett till. Och hon kommer att fortsätta träna medan hon är där, eller hur?*

Det hade Bryce sannerligen gjort. Hon hade varit på skjutbanan så sent som för några dagar sedan och gått igenom allt som Randall – hennes riktiga pappa, vad henne anbelangade – hade lärt henne sedan hon var liten: att sätta ihop en pistol, sikta mot ett mål, kontrollera sin andning.

Oftast ansåg hon att skjutvapen var brutala mördarmaskiner, och hon var tacksam över att de var strikt reglerade av republiken. Men eftersom hon inte hade mycket att försvara sig med utöver snabbhet och några välplacerade manövrar, hade hon lärt sig att för en människa kunde ett skjutvapen innebära skillnaden mellan liv och slakt.

Danika drog en liten nödlögn. ”Vi är bara på väg till matmarknaden på Gamla torget – vi är sugna på lite lammköfte.” Innan Ember hann fortsätta förhöret tillade Danika: ”Just det, B måste ha glömt att säga att vi ska ner till Kalaxos till helgen – Ithan har en solbolls-match där och vi tänkte åka dit och heja allihop.”

En halvsanning. Matchen skulle äga rum, men de hade inte pratat om att åka och titta på Connors yngre bror, CCU:s stjärnspelare. Djävulsflocken skulle faktiskt till CCU:s arena i eftermiddag för att heja på Ithan, men Bryce och Danika hade inte orkat åka på några bortamatcher sedan andra året på universitetet, då Danika hade legat med en av försvarsspelarna.

”Det var synd”, sa Ember. Bryce kunde nästan höra de djupa pannveckan i sin mammas tonfall. ”Vi hade verkligen sett fram emot att hälsa på.”

Vid Solas, den kvinnan var verkligen skuldtripparnas mästare. Bryce grimaserade och tog tillbaka telefonen. ”Vi också, men vi kan väl boka om till nästa månad?”

”Det är ju så lång tid...”

”Fan, nu kommer det en kund gående mot oss”, ljög Bryce. ”Jag måste lägga på.”

”Bryce Adelaide Quinlan...”

”Hej då, mamma.”

”Hej då, mamma!” ekade Danika, samtidigt som Bryce lade på.

Bryce suckade upp mot skyn och ignorerade alla änglar som svävade och flaxade förbi. Deras skuggor dansade över de solbelysta gatorna. ”Inkommande meddelande om tre, två . . .”

Hennes telefon surrade till.

Ember hade skrivit: *Om jag inte visste bättre skulle jag tro att du försöker undvika oss, Bryce. Din far kommer att bli väldigt sårad.*

Danika visslade lågt. ”Oj. Hon är bra.”

Bryce stönade. ”Jag kan inte låta dem komma hit om Briggs går fri.”

Danikas leende bleknade. ”Jag vet. Vi måste se till att fördröja besöket tills allt är löst.” Tack Cthona för Danika – hon hade alltid en plan för allting.

Bryce lade ner telefonen i väskan utan att svara på sin mammas meddelande.

När de kom fram till porten mitt på Gamla torget glänste kvarts-kristallvalvet som ytan i en frusen damm. Solstrålarna träffade den övre kanten och kastade små regnbågar över fasaden på en av byggnaderna intill. Vid sommarsolståndet, när solen stod rakt framför valvet, fylldes hela torget av regnbågar – så många att det kändes som att vandra inuti en diamant.

Turister strosade omkring och en ringlande kö hade bildats över torget. Alla väntade på sin chans att ta en bild med det sex meter höga landmärket.

Det var ett av sju i staden, alla huggna ur enorma kvartsblock som hämtats vid Laconianbergen i norr. Porten på Gamla torget kallades ofta Hjärteporten eftersom den var placerad vid stadens absoluta mittpunkt och alla de sex andra portarna låg på exakt samma avstånd från den. Var och en av dem ledde till en väg ut genom stadsmurarna.

”De borde skapa speciella framfartsleder för stadsbor som behöver korsa torget”, muttrade Bryce medan de banade sig väg förbi turister och försäljare.

”Och bötfälla turister som går för långsamt”, muttrade Danika

tillbaka, men hon fyrade ändå av ett varggrin mot det unga människoparet som hade känt igen henne och börjat knäppa bilder.

”Jag undrar vad de skulle säga om de visste att du hade den där nattsmygarens klägg över hela dig”, mumlade Bryce.

Danika stötte till henne i sidan med armbågen. ”Käften.” Hon vinkade glatt till turisterna och traskade vidare.

På andra sidan Hjärteporten, mittibland en liten armé av försäljare som sålde mat och turistkafs, väntade ännu en ringlande kö fram till det gyllene blocket som stack ut från dess södra sida.

”Vi måste tränga oss igenom kön”, sa Bryce och blängde på turisterna som stod och väntade i hettan.

Men Danika stannade till och vände blicken mot porten och plaketten. ”Vi önskar någonting.”

”Jag tänker inte ställa mig i den där kön.” Vanligtvis ropade de bara ut sina önskningar på fyllan när de vinglade hem från White Raven och torget var folktomt. Bryce kollade klockan i sin telefon. ”Måste inte du bort till Comitium?” Guvernörens högborg med sina fem torn låg minst en kvarts promenad från torget.

”Jag hinner”, sa Danika, tog Bryces hand och drog med henne genom trängseln mot Hjärteportens verkliga turistmagnet.

En dryg meter upp från marken stack knappsatsen ut: ett block av solitt guld med sju olika ädelstenar, en för varje distrikt i staden, med respektive distrikts symbol inristad nedanför.

Smaragd och en ros för Five Roses. Opal och ett par vingar för Finanskvarteren. Safir och en ek för Moonwood. Ametist och en människohand för Asphodels ängar. Tigeröga och en orm för Köttmarknaden. Och onyx – så svart att den svalde allt ljus – och ett kranium med korslagda benknotor för Nekropolen.

Nedanför bågen av stenar och inristade symboler stack det upp en liten, rund skiva. Metallen hade nöts av oräkneliga händer och tassar och fenor och alla tänkbara sorters lemmar.

På skylten bredvid stod det: *Vidrör på egen risk. Får ej brukas mellan solnedgång och soluppgång. Överträdelse beivras.*

Folket i kön, som väntade på att komma fram till skivan, verkade inte ha några problem med riskerna.

Ett par fnissande tonåriga skiftare – någon sorts kattdjur, att döma av lukten – hetsade varandra framåt, knuffades och retades, utmanade varandra att röra vid skivan.

”Patetiskt”, sa Danika, marscherade förbi kön, repen och den uttråkade vakten – en ung alvkvinna – tills hon var längst fram. Hon fiskade upp en bricka ur innerfickan och höll upp den framför vakten, som stelnade till när hon insåg vem det var som hade gått före i kön. Hon tittade inte ens på det gyllene emblemet, föreställande en pilbåge formad som en månskära, innan hon tog ett steg tillbaka.

”Jag är här i ett officiellt ärende för Stadsvärnet”, förklarade Danika med oroväckande uttryckslöst ansikte. ”Det tar bara någon minut.”

Bryce kvävde ett skratt, väl medveten om alla blickar som riktades mot henne från längre bak i kön.

”Om ni inte tänker röra den kan ni bara dra”, sa Danika till tonårskillarna.

De snurrade runt, spände blicken i henne och blev likbleka.

Danika log och visade nästan alla sina tänder. Det var ingen behaglig syn.

”Herrejävlar”, viskade en av dem.

Bryce dolde sitt eget leende. Den blev aldrig gammal – vördnaden. Främst för att hon visste att Danika gjorde sig förtjänt av den. Varenda jävla dag förtjänade Danika vördnaden som syntes i ansiktet på främlingar när de såg hennes ljusa, glänsande hår och den där halstatueringen. Och skräcken som fick alla kräk i stan att tänka sig för innan de bråkade med henne och Djävulsflocken.

Med undantag för Philip Briggs. Bryce sände en tanke till Ogenas blå djup och bad havsgudinnan att viska sin visdom i Briggs öra så att han höll sig långt borta från Danika, om han nu verkligen skulle bli frisläppt.

Killarna steg åt sidan, och det tog dem bara några millisekunder att lägga märke till Bryce också. Vördnaden i deras ansikten ersattes av uppenbart intresse.

Bryce fnös. *Ni kan ju alltid drömma.*

En av dem vände uppmärksamheten från Danika till Bryce och

stammade fram: ”M-min historielärare säger att portarna från början var kommunikationsenheter.”

”Jag slår vad om att du får damerna på fall med de där lysande faktoiderna”, sa Danika utan att vända sig om, oimponerad och ointresserad.

Killarna fattade vinken och slank tillbaka in i kön. Bryce log snett, ställde sig bredvid Danika och tittade ner på knappsatsen.

Tonårskillen hade faktiskt rätt. Stadens sju portar, alla placerade på en leylinje som löpte genom Lunathion, hade för hundratals år sedan varit ett hjälpmedel som vakterna i distrikten använt för att snabbt kunna kommunicera med varandra. När någon lade handflatan på skivan i mitten av knappsatsen och sa någonting, färdades rösten till de andra portarna och ädelstenen som representerade talarens distrikt tändes.

För att detta skulle fungera krävdes givetvis en droppe magi – som bokstavligt talat *sögs* ur ådrorna på personen som rörde vid knappsatsen, ett pirrande litet knäpp och en gnutta kraft var borta för alltid.

Bryce höjde blicken till bronsplaketten ovanför sig. Kvartsportarna var minnesmonument, fast hon visste inte över vilken konflikt eller vilket krig. Alla hade dock samma text på plaketten: *Makten ska alltid tillhöra dem som offrar livet för staden.*

Med tanke på att det påståendet kunde tolkas som att det stod i opposition till asteriernas styre hade det alltid förvånat Bryce att de lät portarna stå kvar. Men efter att ha tagits ur bruk när telefonerna uppfanns hade portarna fått ett nytt liv när barn och turister börjat använda dem. Folk lät sina vänner gå till de andra portarna i staden för att kunna viska fula ord eller förundras över nymodigheten i ett så föråldrat kommunikationssätt. Föga förvånande hade fulla idioter – en kategori som avgjort innefattade Bryce och Danika – börjat väsnas så mycket på helgerna när de ropade genom portarna att staden beslutat sig för att införa öppettider.

Sedan började den dumma vidskepelsen sprida sig, om att portarna kunde få önskningar att bli sanna och att man genom att skänka en droppe av sitt blod offrade till de fem gudarna.

Det var skitsnack, det visste Bryce – men om det fick Danika att frukta Briggs frigivning lite mindre kunde det vara värt det.

”Vad ska du önska dig?” frågade Bryce när Danika tittade ner på skivan och de mörka ädelstenarna.

Smaragden som representerade FiRo lyste upp och en ung, kvinnlig röst skrek: ”*Tuttar!*”

Folk skrattade omkring dem, ett ljud som vatten som sipprade över sten, och Bryce kunde inte heller hålla sig.

Men Danika såg djupt allvarlig ut. ”Jag har för många saker att önska mig”, sa hon. Innan Bryce hann fråga ryckte hon på axlarna. ”Men jag ska nog önska att Ithans lag vinner solbollsmatchen i kväll.”

Med det lade hon handflatan på skivan. Bryce såg sin vän rysa till, skratta lågt och ta ett steg tillbaka. Hennes kolafärgade ögon lyste.

”Din tur”, sa hon.

”Du vet att jag knappt har någon magi värd att ta, men okej”, sa Bryce, som vägrade låta sig överglänsas ens av en alfavarg. Från ögonblicket då Bryce kommit in på sitt studentrum första året hade de gjort allting tillsammans. Bara de två, som det alltid skulle vara.

De planerade till och med att ta Språnget tillsammans – att frysa in i odödligheten i samma andetag, med medlemmar av Djävulsflocken som ankare.

Teoretiskt sett var det inte äkta odödlighet – vaner åldrades och dog, antingen av naturliga orsaker eller på andra sätt, men åldrandet bromsades ner så mycket efter Språnget att det, beroende på ens art, kunde ta århundraden innan man fick sin första rynka. Alver kunde leva i tusen år, skiftare och häxor vanligtvis i femhundra, änglar någonstans däremellan. Fullblodsmänniskor kunde inte ta Språnget, eftersom de saknade magi. Och jämfört med människornas vanliga livslängd och långsamma läkning *var* vanerna praktiskt taget odödliga – vissa arter fick barn som inte ens blev vuxna förrän i åttioårsåldern. Och de flesta var väldigt, väldigt svåra att döda.

Men Bryce hade sällan tänkt på var hon befann sig i det spektret – om hennes alviska arv skulle skänka henne hundra år eller tusen. Det spelade ingen roll, bara Danika var med hela vägen. Från och

med Språnget. De skulle göra den farliga resan mot sina mogna krafter tillsammans, möta det som väntade i djupet av deras själar, och sedan rusa tillbaka upp till livet innan syrebristen gjorde dem hjärndöda. Eller bara döda.

Men medan Bryce knappt skulle få tillräckligt mycket krafter för att kunna utföra coola partytrick, förväntades Danika lägga beslag på ett sådant hav av krafter att hon steg högt över Sabine i rang – förmodligen skulle hon bli jämbördig med alvkungligheter, kanske till och med överlägsen självaste höstkungen.

Det saknade motstycke att en skiftare skulle ha den sortens makt, men alla rutinmässiga tester i barndomen hade bekräftat det: när Danika väl hade tagit Språnget skulle hon bli en kraft att räkna med bland vargarna, olik någonting som setts sedan de äldstes dagar på andra sidan havet.

Danika skulle inte bara bli primus bland vargarna i Crescent City. Nej, hon hade potentialen att bli *alla* vargars alfa. Ledare för alla vargar på hela planeten.

Danika själv verkade skita fullständigt i det. Hon planerade inte sin framtid utifrån det.

Tjugosju var den idealiska åldern för Språnget. Det hade de kommit fram till tillsammans efter att skoningslöst ha bedömt olika odödliga som räknade sin ålder i århundraden och årtusenden. Precis innan man fick några permanenta rynkor eller gråa strån. Om någon undrade svarade de bara: *Vad tjänar det till att vara odödlig om man har hängbröst?*

Fåfänga jävlar, hade Fury väst när de förklarat det för henne.

Fury, som tagit Språnget när hon var tjuogoett, hade inte valt tidpunkten själv. Det hade bara hänt, eller så hade hon tvingats – ingen visste riktigt. Furys närvaro på CCU hade bara varit en täckmantel under ett uppdrag, och hon ägnade större delen av sin tid åt att göra *riktigt* sjuka grejer för motbudande summor pengar borta i Pangera. Hon var noga med att behålla detaljerna för sig själv.

Lönnmördare, hävdade Danika. Till och med den rara Juniper, faunen som utgjorde fjärde sidan av deras lilla vänskapskvadrat, medgav att Fury mycket väl kunde vara till salu. Om Fury ibland

anlitades av asterierna och deras nickedockor i imperiesenaten var en annan sak som debatterades. Men ingen av dem brydde sig särskilt mycket – inte så länge Fury alltid fanns där för dem när de behövde henne. Och när de inte gjorde det.

Bryce höll handen i luften ovanför guldskivan. Danikas blick var som en kylig tyngd över henne.

”Kom igen B, var inte så mesig.”

Bryce suckade och lade handen på skivan. ”Jag önskar att Danika ska gå på manikyr. Hennes naglar ser för jävliga ut.”

En blixtnöj sköt genom henne, det sög till i naveltrakten, och sedan skrattade Danika högt och gav henne en knuff. ”Vilket jävla *as* du är!”

Bryce lade armen om Danikas axlar. ”Du förtjänade det.”

Danika tackade vakten, som blev strålande glad, och ignorerade alla turister som knäppte bilder. Bryce och Danika sa ingenting mer till varandra förrän de kom till norra sidan av torget – där Danika skulle bege sig mot Comitiumkomplexet i hjärtat av Finanskvartarens höga torn och änglafyllda skyar, och Bryce mot Lunas tempel, tre kvarter norrut.

Danika nickade mot gatorna bakom Bryce. ”Vi ses hemma, okej?”

”Var försiktig.” Bryce suckade tungt och försökte ruska av sig känslan av obehag.

”Jag kan ta hand om mig, B”, sa Danika, men i hennes ögon lyste kärleken – och en tacksamhet som krossade Bryces hjärta, bara för att det fanns någon som brydde sig om huruvida hon levde eller dog.

Sabine var en skithög. Hon hade aldrig viskat eller gett minsta antydning om vem Danikas far kunde vara – så Danika hade vuxit upp utan någon annan än sin morfar, som var för gammal och försynt för att kunna skydda Danika mot hennes mors grymhet.

Bryce gjorde en gest mot Finanskvartaren. ”Lycka till. Reta inte upp alltför många.”

”Det vet du att jag kommer att göra”, sa Danika med ett leende som inte nådde ögonen.